

интереси, не закрепил в себе си нищо устойчиво от българския дух, не създаде духовни ценности и като класа не можа да стане достоен пример за подражание. Тя нямаше установени съсловни принципи, родова гордост, семейна история, в нея нямаше оформени от собствената ѝ история характери, типове. Всичко това прави нейния образ неясен, неуловим, разводнен и разплут.

Но в същото време не можем да кажем, че Димитър Димов не е уловил и изобразил най-съществените национални черти на българската буржоазия. Неговото изображение не върви по линията на един описателен реализъм, а в един абстрактно-психологически план, но от това образите му не стават по-малко внушителни и убедителни, не губят своето национално своеобразие. Вече говорихме за самото заглавие и темата на романа като историческа характеристика на нашата буржоазия между двете войни. А сега обърнете внимание кого избира за главен герой на романа си Димитър Димов – това е парвенюто, новодошлият, издигналият се от низините Борис Морев. Той не може да се похвали със своята родовитост, със своите деди, със своето благородство. Той, неизвестният, тъмният, ще властва в света на капиталът, ще бъде най-могъщия магнат, ще налага волята си, старите вълци на тютюневата търговия ще се боят от него и ще се съобразяват с него. Каква проникателност и разбиране за особеностите на нашето обществено развитие и характера на българската буржоазия е проявил Димитър Димов, като превръща парвенюто в главен представител на света на капитала! В своя незавършен роман той се опитва да създаде образа на български капиталистически хищник, който е потомствен капиталист. Но изглежда сам се е убедил, че това е книжна постройка, нехарактерна за българските условия, затова в „Тютюн“ се обръща към реалната действителност.

В „Тютюн“ всички истории са български, те могат да се случат само в нашата, българска история. Каква, ако не българска, е съдбата на семейство Морев, където единият брат е комунист и поема пътя на борба срещу капитализма, а другият от дребнобуржоазните низини се издига до висините на капитала и има завършена психология на финансов хищник; едно семейство, в което духовният склад на тримата синове е еднакво чужд и непонятен на бащата; едно семейство, което под натиска на сложното историческо развитие се пръска на всичките си части и противопоставя всичките си членове един срещу друг! В това